

»Danijel!«

»Vladimir!«

Danijel; godalo, ki se ga še ni dotaknila roka virtuozna.

Vladimir: igravec na klavir, ki mu je bila glasba zabava.

Osmošolec Vladimir Tešar je odložil Odi-sejo na mizico kraj vaze z ovenelimi vrt-nicami in vrgel gost val črnih las nazaj. Sunkovito je segel prijatelju v drhtečo roko in se zavzel:

»Danijel, kaj ti je vendar, tak si, ka-kor...«

»...da sem ušel iz levnjaka, kajne?« se je Bohorič trpko nasmehnil, »— da, iz levnjaka sem ušel. Še zdaj rjove v meni. Reši me, reši me!«

»Govori, govori,« se je Tešar pohiteval in mu ponudil stol pri peči.

»Ne, o tem pozneje, Vladimir. Zdaj pa godbe, godbe, godbe, da si izlečim to pe-kočo rano, to strašno rano... godbe... godbe!«

In Danijel je odprl star klavir in izbral fantazijo ob Berliozovi Fantastični sim-foniji.

Skoro nasilno je zapovedal Vladimirju, naj igra.

In Vladimir je sedel h klavirju in udaril na tipke.

Kličejo me. Iz motnih daljav me kli-čejo... Kdo ste, vešče? Kdo ste, duhovi? Kličejo me, kličejo me! Kdo ste, vranci? Kdo ste, belci? Kličejo me?!

Korenine ječe... zemlja me ne izpusti... korenine ječe... zemlja kriči...

Zemlja je vonjiva kot ženski lasje... zemlja je godba trav in zarij, zvezd in vodâ...

Kličejo me... kličejo me... Kaj je z menoj... Kdo sem jaz? Kdo sem jaz? Vihre, požari, nevihte, oviharite me, opo-žarite me, razstrelite moje besneče rjo-veče srce!

Srce! Srce!

Nenadoma je Danijel ves bled in drhteč po vsem telesu z majavim korakom stopil k smehljajočemu se sviraču in zaklical z vročičnim glasom:

»Stoj, zdaj bom igral jaz!...«

Vladimir je začuden odstopil in prepustil sedež razviharjencu.

In ta je udaril na tipke... udaril trdó, kot da zabija žeblje na rakev... kot da hoče prebiti strašno steno... ali roke so mu omahnile in zastrmel je prazno pred-se. Ko se je porazgubil poslednji razzvok v votlino duhovne razklanosti, je Danijel zaklical:

»O, da bi bil jaz Ti!«

»Jaz?« se je Vladimir zavzel.

»Da bi bil svirač! Razumeš? To je tisto, to je tisto, zdaj, zdaj vem... Lahko noč, lahko noč, lahko noč, zdravstvuj...«

Vladimir je plašno zrl za odhajajočim. Videl ga je v luninem svitu: ziblje se kot val, kot zvoki... tenak je in vitek kot glasbena črta... saj to je živa melodija! Gledal ga je in zgrozila ga je zavest: ta ne bo nikoli svirač, ker je že sam viharno godalo...

Danijela je neslo, neslo, čez pota, čez trate in polja, vse delj, vse globlje... za pesmijo, ki sta jo peli luna in voda... neslo ga je vse niže, odkoder je vel topel hlad valov... in ni več ločil valov mese-čine od reke ali od misli in vse se je pre-tapljal v godbo, v kateri je izginjal on sam...

DREVO.

STANKO MAJCEN.

Drevo,
kot da je v muki okamenelo,
na tla se zgrudilo
telo...
daljine strašne preletelo,
izgorelo, ugasnilo
drevo.

In zdaj
z medlečimi sokovi,
ihtečimi mrakovi
ne more nazaj,
naprej ne more in čaka,
da kdo ga strese iz mraka:
... Kaj?

Otiplje tla,
vsrkne sok zeleni,
počasi se pretegne
do neba —
in v sijajini iskreni,
v sam zrak zveneči, medeni
prebudi se kot... iz sna...